

Mit o Orfeuszu i Eurydyce

- Wprowadzenie
- Przeczytaj

- [Film](#)
- [Sprawdź się](#)
- [Dla nauczyciela](#)

Bibliografia:

- Źródło: Jan Parandowski, *Mitologia. Wierzenia i podania Greków i Rzymian*, Warszawa 1979, s. 155–157.
- Źródło: Zygmunt Kubiak, *Mitologia Greków i Rzymian*, Warszawa 1998, s. 353–358.
- Źródło: Zbigniew Herbert, *H.E.O.*, [w:] *Król mrówek. Prywatna mitologia*, Kraków 2001, s. 11–12.

Mit o Orfeuszu i Eurydyce

Frederic Leighton [czytaj: fredryk lejtn] *Orfeusz i Eurydyka* 1864 r.

Źródło: Londyn Leighton House Museum [czytaj:lejtn hałs mjuze], Wikimedia Commons, domena publiczna.

Czy miłość może pokonać śmierć? Czy może pokonać ją poezja?

Pieśń miłosna Orfeusza, który zszedł od podziemi, by odzyskać swą umarłą żonę Eurydykę, może być metaforą mocy literatury. Liryka często bywa zapisem uczuć, miłości albo straty. Literatura ocala pamięć o tych, którzy odeszli. Według słynnego greckiego mitu nawet Erynie, nieubłagane boginie zemsty, płakały, słysząc śpiew Orfeusza. Król tracki odzyskał ukochaną, by zaraz znowu ją utracić. Wkrótce sam zginął, a Muzy pogrzebały jego szczątki. Czy więc miłość może pokonać śmierć?

Twoje cele

- Dokonasz analizy i interpretacji mitu o Orfeuszu i Eurydyce.
- Na podstawie treści filmu edukacyjnego wykonasz mapę myśli na temat orfizmu.
- Porównasz wybrane elementy mitu o Orfeuszu i Eurydyce w *Georgikach* Wergiliusza i wersji podanej przez Jana Parandowskiego.

Przeczytaj

Miłość i śmierć

Do najświetniejszych dzieł literatury światowej należą te, które ukazują potęgę miłości – uczucia potężniejszego niż śmierć. Sonety włoskiego humanisty potwierdzają jego miłość do ukochanej [Laury](#), mimo że już umarła. Groby [Tristana i Izoldy](#) połączył krzak głogu – kochanków nie rozdzieliła nawet śmierć. [Julia i Romeo](#) zostali pochowani obok siebie – ich związek trwał także po odejściu z tego świata. Do opowieści mówiących o próbie pokonania śmierci przez ukochanych należy też mit o Orfeuszu i Eurydyce, będący pierwowzorem późniejszych historii o tych bohaterach.

Hugues Merle [czytaj:ig merl] *Tristan i Izolda*, XIX w.

Źródło: Wikimedia Commons , domena publiczna.

Mit o Orfeuszu i Eurydyce

” Zigmunt Kubiak

Mitologia Greków i Rzymian

Genealogię Orfeusza podawano rozmaicie. [...] Orfeusz więc przyszedł na świat w [Tracji](#), skąd powszechnym zdaniem dzisiejszej nauki nawiedził Grecję [kult dionizyjski](#). Nie można ani wykluczyć, ani wykazać, iż jest on osobą historyczną, założycielem tego, co nazywamy [orfizmem](#), prorokiem przeistoczonym w micie. Nie spotykamy jego imienia ani w *Iliadzie* i *Odysei*, [...] ani w epice przypisywanej [Hezjodowi](#). [...] Imię to [...] nie ma uświęconej przez [dykcjonarze](#) etymologii, [...] jednak [...] nasuwają się chyba dwa rdzenie: ten, który jest zawarty w wyrazie orphanos, „sierocy”, i ten, który oznacza ciemność – orphne, „ciemność nocy”, „noc”. [...]

Dosyć stara, poświadczona przynajmniej w V wieku przed Chr., jest tradycja o miłości Orfeusza i Eurydike [...]:

Gdybym miał mowę i śpiew Orfeusza,

By [córkę Demeter](#) lub [małżonka córki](#)

Pieśniami zaczarować, a ciebie wyrwać z Hadesu,

Zszedłbym tam, i ani [pies Plutona](#), ani

Wsparty na wiośle przewoźnik dusz, [Charon](#),

Nie zatrzymałby mnie, aż wywiódłbym cię na światło.

Jak więc [Dionizos po matkę](#), Orfeusz zstąpił do podziemia po żonę.

Zdaje się, że w epoce klasycznej [...] rozmaite krążyły pogłoski o tej

wyprawie. [...] W końcu jednak zapanowała taka tradycja, jaką [...]

przedstawiają zwłaszcza poeci łacińscy: [...] [Wergiliuszowe Georgiki](#)

[...] i [Owidiuszowe Przemiany](#) [...].

Imię [...] jest dosyć banalne, znaczy: „Szerokowładna”, więc krótko mówiąc – księżniczka. Była dryadą [...]. Dryady [...] zrazu były boginkami dębów [...], potem stały się nimfami wszystkich drzew. [...] Jedną z takich słodkich, ale i groźnych istot była Eurydike. Orfeusza kochała wiernie. Jeśli wierzyć wersji podanej przez Wergiliusza w *Georgikach* [...], wąż ukryty w wysokiej trawie ukąsił ją śmiertelnie w stopę wtedy, gdy nieprzytomnie uciekała przed chcącym ją zniewolić Aristajosem [...] opiekunem stad, ogrodów i pasiek [...]. Nad umarłą Eurydike płaczą góry i rzeki, zwłaszcza trackie. Orfeusz schodzi do podziemia [...].

Zapłakane siostrzane dryady, lamentem
Napełniły wyżynę gór. [...] A on, by ukołysać swoją chorą miłość,
Szedł samotny, z cytarą, i w pustce nad morzem
Ciebie, małżonko słodka, kiedy dzień się budził
I gdy gasnął, opiewał, tylko ciebie. Wreszcie
Wszedł w [wąwozy Tenaru](#) i [wyniosłe Disa Bramy](#), i zaciemnione
czarną trwogą bory,
Gdzie są [Many](#) i groźny król, i serca, które
Nie ulegają ludzkim błaganiom. A jednak,
Na dźwięk tej pieśni, z głębi powstały
Cienie, wiotkie obrazy, duchy, tłum niezmierny,
Niby ptaki, co tłoczą się pośród gałęzi,
Pod liśćmi, kiedy burza wygnała je z gór. [...]
W powrocie przetrwał wszystkie próby. Z odzyskaną
Eurydike, kroczącą z tyłu ([Prozerpina](#)
Tak nakazała), wracał do świata, gdzie wiatr
Wieje wśród pól, i nagle, już na samym progu
Światłości dziennej, wielka tęsknota (szaleństwo
Zaiste przebaczenia godne, gdyby Many

Potrafiły przebaczać) zaćmiła mu zmysły
I stanął, obłąkany, spojrzął w tył. Niestety,
Stracone wszystkie trudy, złamane układy
Bezlitosnym ciemności władcą. Grzmot potrójny
Przetoczył się nad mrokiem [Awernu](#). Krzyczała:
„Cóż to jest za szaleństwo, które mnie zgubiło
I ciebie, Orfeuszu? Wyrok mnie okrutny
Wzywa z powrotem. Oczy mrużą się i gasną. [...]”
Co miał czynić Orfeusz, dokąd pójść, gdy żonę
Po raz drugi utracił? Jakim teraz płaczem
Mógłby jeszcze poruszyć i Many, i bóstwa?

Źródło: Zygmunt Kubiak, *Mitologia Greków i Rzymian*, Warszawa 1998, s. 353–358.

Orfeusz i Eurydyka na greckiej płaskorzeźbie

W kilku muzeach europejskich (np. w Neapolu i Berlinie) można znaleźć podobne płaskorzeźby, będące kopiami dzieła. Przedstawiają one Eurydykę zwróconą ku Orfeuszowi trzymającemu lirę i wyciągającemu rękę ku żonie. Choć dłoń Eurydyki spoczywa na ramieniu Orfeusza i oboje patrzą sobie w oczy, nie mogą pozostać razem. Rękę kobiety trzyma [Hermes](#), boski posłaniec, który jako [psychopompos](#) towarzyszył duszom zmarłych w drodze do zaświatów. Obecność Hermesa jest symbolem zbliżającego się rozstania ukochanych aż do chwili śmierci Orfeusza.

Hermes, Orfeusz i Eurydyka

Źródło: shakko, Wikimedia Commons, licencja: CC BY-SA 4.0.

Orfeusz – kochanek, poeta i kapłan

Orfeusz należy do ważnych bohaterów mitologii greckiej, choć nie jest postacią jednoznaczną. Najbardziej znany jest jako tragiczny kochanek, który nie zdołał wyprowadzić swej żony z podziemi Hadesa. Wskazuje się również na jego poetycki talent: dzięki grze na lirze i śpiewowi miał wpływać nawet na dzikie zwierzęta oraz drzewa. Szczególnie interesujący wydaje się jeszcze jeden motyw związany z Orfeuszem – uważa się go za założyciela sekty [orfików](#), która powstała w VII lub VI w. p.n.e. Jej członkowie powoływali się na nauki Orfeusza, który miał poznać zaświaty, wobec czego mógł przekazać wiedzę o tym, co z człowiekiem dzieje się po śmierci.

Słownik

orfizm

nurt religijny w starożytnej Grecji, związany z mistyką i wiarą w wędrówkę duszy; założycielem tego nurtu miał być Orfeusz

Film

Polecenie 1

Wysłuchaj wykładu prof. Aleksandra Mikołajczaka na temat mitu o Orfeuszu i Eurydyce i jego znaczenia w kulturze. Uzupełnij mapę myśli, zamieść informacje na temat orfizmu (jego istoty, genezy, form kultu).

Trwa wczytywanie danych ..

Film dostępny pod adresem </preview/resource/Rn4Z8ae44M8EG>

Źródło: Englishsquare.pl sp. z o.o., licencja: CC BY-SA 3.0.

Film nawiązujący do treści materiału Mit o Orfeuszu i Eurydyce.

Polecenie 2

Wyjaśnij greckie określenie *Séma Sóma* i scharakteryzuj obrzędy orfickie.

Polecenie 3

Przedstaw, jak połączenie mitu o Orfeuszu i Zagreusie wpływa na rozumienie natury ludzkiej składającej się z materii i ducha. W uzasadnieniu odwołaj się do mitów i filozofii, o której wspomina prof. Mikołajczak.

Sprawdź się

Pokaż ćwiczenia:

” Jan Parandowski

Mitologia. Wierzenia i podania Greków i Rzymian

Ale wróćmy raz jeszcze do podziemia. Dowiemy się tam dziwnej historii Orfeusza i Eurydyki. Orfeusz był królem-śpiewakiem Tracji [...]. Był młody i bardzo piękny. Śpiewał i grał na lutni tak pięknie, że wszystko, co żyło, zbierało się dokoła niego, aby słuchać jego pieśni i grania. Drzewa nachylały nad nim gałęzie, rzeki zatrzymywały się w biegu, dzikie zwierzęta kładły się u jego stóp i wśród powszechnego milczenia on grał. Był po prostu czarodziejem i za takiego uważały go następne pokolenia, przypisując mu wiele rozmaitych dzieł, w których wykładał zasady sztuki czarnoksiężkiej. Żoną jego była Eurydyka, nimfa drzewna, [hamadriada](#). Kochali się oboje bezprzykładnie. Ale jej piękność budziła miłość nie tylko w Orfeuszu. Kto ją ujrzał, musiał ją pokochać. Tak właśnie stało się z Aristajosem. Był to syn [Apollina](#) i nimfy [Kyreny](#), tej, co lwy jedną ręką dusiła – [bartnik](#) zawołany, a przy tym dobry lekarz i właściciel rozległych winnic. Zobaczył raz Eurydykę w dolinie [Tempe](#). Cudniejszej doliny nie ma w całym świecie, a Eurydyka wśród łąk zielonych, haftowanych kwieciem rozmaitym, wydawała się jeszcze bardziej urocą. Aristajos nie wiedział, że ona jest żoną Orfeusza. Inaczej byłby, oczywiście, został w domu i starał się zapomnieć o pięknej nimfie. Tymczasem zaczął ją gonić. Eurydyka uciekała. Stało się nieszczęście: ukąsiła ją żmija i nimfa umarła. Biedny był wówczas Orfeusz, bardzo biedny. Nie grał, nie śpiewał, chodził po łąkach i gajach i wołał: „Eurydyko! Eurydyko!”. Ale

odpowiadało mu tylko echo. Wtedy ważył się na rzecz, na którą nie każdy by się ważył: postanowił pójść do podziemia. Wziął ze sobą tylko swoją lutnię czarodziejską. Nie wiedział, czy to wystarczy, ale nie miał żadnej innej broni. Jakoż wystarczyło. [Charon](#) tak się zasłuchał w słodkie tony jego muzyki, że przewiózł go za darmo i bez oporu na drugi brzeg [Styksu](#); [Cerber](#), nawet sam Cerber nie szczekał! A kiedy stanął Orfeusz przed władcą podziemia, nie przestał grać, lecz potrącając z lekka struny harfy, skarżyć się zaczął, a skargi układały się w pieśni. Zdawało się, że w królestwie milczenia zaległa cisza większa i głębsza niż zwykle. I stał się dziw nad dziwy: [Erynie](#), nieubłagane, okrutne, bezlitosne Erynie płakały!

Hades oddał Orfeuszowi Eurydykę i kazał ją Hermesowi wyprowadzić na świat z powrotem. I jedno jeszcze powiedział: Eurydyka iść będzie za Orfeuszem, za nią niech kroczy Hermes, a Orfeusz niech pamięta, że nie wolno mu oglądać się poza siebie. Poszli. Droga wiodła przez długie, ciemne ścieżki. Już byli prawie na górze, gdy Orfeusza zdjęło nieprzewyciężone pragnienie: spojrzeć na żonę, bodaj raz jeden. I w tej chwili utracił ją na zawsze. Hermes zatrzymał Eurydykę w podziemiu, Orfeusz sam wyszedł na świat. Próżno się wszędzie rozglądał: nigdzie jej nie było. Nadaremnie dobijał się do bram piekieł: nie wpuszczono go po raz wtóry.

Orfeusz wrócił do Tracji. Skargami swymi napełniał góry i doliny. Pewnej nocy trafił na dziki, rozszalały [orszak bakchiczny](#) i obłąkane [menady](#) rozerwały jego ciało na sztuki. Głowa spadła do rzeki i mimo że była już zimna i bez życia, jeszcze zmartwiałymi ustami powtarzała imię Eurydyki. Popłynęła aż do morza i zatrzymała się na wyspie Lesbos. Tu ją pochowano i na jej grobie powstała wyrocznia. Muzy, którym Orfeusz wiernie służył przez całe życie, pozbierały rozrzucone jego członki i pogrzebały je u stóp Olimpu.

Ćwiczenie 1

Ćwiczenie 2

Pomijając pierwszy akapit, nadaj tytuły poszczególnym częściom tekstu Jana Parandowskiego. Tytuły powinny mieć formę równoważników zdań.

Ćwiczenie 3

Ćwiczenie 4

Wyjaśnij, dlaczego Orfeusz uznawany był za niezwykłego artystę.

Ćwiczenie 5

W jaki sposób „Orfeusz wiernie służył przez całe życie” Muzom?

Ćwiczenie 6

Określ funkcję zastosowania zdań wykrzyknikowych przez Parandowskiego w akapicie rozpoczynającym się słowami: „Biedny był wówczas Orfeusz, bardzo biedny”.

Ćwiczenie 7

Podaj co najmniej dwie hipotezy wyjaśniające, dlaczego – mimo wyraźnego zakazu – Orfeusz odwrócił się, by spojrzeć na żonę.

Ćwiczenie 8

Czy Orfeusz pogodził się z ostateczną utratą Eurydyki? Uzasadnij swoje stanowisko, odwołując się do treści mitu.

Praca domowa

Napisz liczącą co najmniej 200 słów interpretację utworu Zbigniewa Herberta, zatytułowanego *H.E.O.* Odwołaj się do mitu w wersji podanej przez Jana Parandowskiego oraz do płaskorzeźby przedstawiającej Eurydykę, Orfeusza i Hermesa.

H.E.O.

- Czy to konieczne? – pyta Eurydyka.

Hermes uśmiecha się i milczy. Idą. A ciemność rozstępuje się przed nimi i zaraz na powrót zamyka. Tak kroczą przez niezliczone bramy.

- Czy to naprawdę konieczne? – pyta Eurydyka. – Orfeusz jest stary – mówi – więc niedługo będę z nim żyła. Zapomniałam zupełnie, z jakich ziół robi się napar, który leczy jego obolałe od śpiewu gardło. [...]

- Wszystko sobie przypomnisz – mówi łagodnie i bez przekonania Hermes.

- To ładnie, że mnie pocieszasz – mówi Eurydyka. [...]

- Czy on nas widzi? – pyta z niepokojem Eurydyka. Hermes zaprzecza ruchem głowy.

- Ale ja widzę jego plecy. Zawsze, to znaczy za życia, wzruszały mnie plecy mężczyzny. Są bezbronne. Ale teraz już tego nie czuję. Czułość? Co to jest czułość? [...]

Jeszcze jeden zakręt i zaczyna się stok. Ciemność jakby ukośna, pochylona nad inną, jeszcze głębszą ciemnością.

- Eurydyko – cicho mówi Hermes – zdradzę ci tajemnice losu. Orfeusz zginie wkrótce w podejrzanych okolicznościach. Wtedy będziesz wolna. Weźmiesz sobie za męża zdrowego osiłka o ramionach jak konary dębu, młodzieńca bez polotu, ale na tyle mądrego, że nie pragnie rzeczy nieosiągalnych. Nie masz pojęcia, jakie to będzie krzepiące po życiu z utalentowanym mazgajem.

- Sądzę – mówi szybko Eurydyka – że moi rodacy prędzej mnie ukamienują, niż pozwolą na drugie zamążpójście. Będę dla nich reklamą wierności i poezji [...]. A potem umrę po raz drugi. Jak się umiera po raz drugi? Mam nadzieję, że nie jest to bolesne

i uciążliwe jak za pierwszy razem.

To wszystko słyszy Orfeusz przez ulewną ciemność. Po raz pierwszy podziwia mądrość Eurydyki. Czy naprawdę trzeba umrzeć, aby stać się dorosłą? Otwiera się przed nim pejzaż w bazalcie, dostojny jak spalony las, nieporuszony jak oko wulkanu [...]. Orfeusz odwraca się nagle ku cieniom Eurydyki i Hermesa, i krzyczy w uniesieniu jedno słowo: - Znalazłem!

Cienie znikają. Orfeusz wychodzi na światło dnia. Rozpiera go radosna duma, że doznał objawienia i odkrył nowy rodzaj literatury, zwany odtąd liryką zadumy i mroku.

Źródło: Zbigniew Herbert, *H.E.O.*, [w:] *Król mrówek. Prywatna mitologia*, Kraków 2001, s. 11-12.

Dla nauczyciela

Autor: Anna Grabarczyk

Przedmiot: Język polski

Temat: Mit o Orfeuszu i Eurydyce

Grupa docelowa:

Szkoła ponadpodstawowa, liceum ogólnokształcące, technikum, zakres podstawowy

Podstawa programowa:

Zakres podstawowy

Treści nauczania – wymagania szczegółowe

I. Kształcenie literackie i kulturowe.

1. Czytanie utworów literackich. Uczeń:

- 1) rozumie podstawy periodyzacji literatury, sytuuje utwory literackie w poszczególnych okresach: starożytność, średniowiecze, renesans, barok, oświecenie, romantyzm, pozytywizm, Młoda Polska, dwudziestolecie międzywojenne, literatura wojny i okupacji, literatura lat 1945–1989 krajowa i emigracyjna, literatura po 1989 r.;
- 2) rozpoznaje konwencje literackie i określa ich cechy w utworach (fantastyczną, symboliczną, mimetyczną, realistyczną, naturalistyczną, groteskową);
- 5) interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego;
- 6) rozpoznaje w tekstach literackich: ironię i autoironię, komizm, tragizm, humor, patos; określa ich funkcje w tekście i rozumie wartościujący charakter;

- 8) wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe;
- 9) rozpoznaje tematykę i problematykę poznanych tekstów oraz jej związek z programami epoki literackiej, zjawiskami społecznymi, historycznymi, egzystencjalnymi i estetycznymi; poddaje ją refleksji;
- 11) rozumie pojęcie motywu literackiego i toposu, rozpoznaje podstawowe motywy i toposy oraz dostrzega żywotność motywów biblijnych i antycznych w utworach literackich; określa ich rolę w tworzeniu znaczeń uniwersalnych;
- 13) porównuje utwory literackie lub ich fragmenty, dostrzega kontynuacje i nawiązania w porównywanych utworach, określa cechy wspólne i różne;
- 14) przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej;
- 15) wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny;

2. Odbiór tekstów kultury. Uczeń:

- 2) analizuje strukturę tekstu: odczytuje jego sens, główną myśl, sposób prowadzenia wywodu oraz argumentację;

III. Tworzenie wypowiedzi.

1. Elementy retoryki. Uczeń:

- 1) formułuje tezy i argumenty w wypowiedzi ustnej i pisemnej przy użyciu odpowiednich konstrukcji składniowych;
- 7) odróżnia dyskusję od sporu i kłótni;

2. Mówienie i pisanie. Uczeń:

- 1) zgadza się z cudzymi poglądami lub polemizuje z nimi, rzeczowo uzasadniając własne zdanie;
- 4) zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji;

6) tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca;

11) stosuje zasady poprawności językowej i stylistycznej w tworzeniu własnego tekstu; potrafi weryfikować własne decyzje poprawnościowe;

12) wykorzystuje wiedzę o języku w pracy redakcyjnej nad tekstem własnym, dokonuje korekty tekstu własnego, stosuje kryteria poprawności językowej.

IV. Samokształcenie.

1. rozwija umiejętność pracy samodzielnej między innymi przez przygotowanie różnorodnych form prezentacji własnego stanowiska;

9. wykorzystuje multimedialne źródła informacji oraz dokonuje ich krytycznej oceny;

Lektura obowiązkowa

2) Jan Parandowski, *Mitologia, część I Grecja*;

Kształtowane kompetencje kluczowe:

- kompetencje cyfrowe;
- kompetencje osobiste, społeczne i w zakresie umiejętności uczenia się;
- kompetencje obywatelskie;
- kompetencje w zakresie rozumienia i tworzenia informacji;
- kompetencje w zakresie wielojęzyczności.

Cele operacyjne. Uczeń:

- dokona analizy i interpretacji mitu o Orfeuszu i Eurydyce;
- na podstawie treści filmu edukacyjnego wykona mapę myśli na temat orfizmu;
- porówna wybrane elementy mitu o Orfeuszu i Eurydyce w *Georgikach* Wergiliusza i wersji podanej przez Jana Parandowskiego.

Strategie nauczania:

- konstruktywizm;
- konektywizm.

Metody i techniki nauczania:

- ćwiczeń przedmiotowych;
- z użyciem komputera;
- mapa myśli;
- metoda kosza i walizki;
- burza mózgów.

Formy pracy:

- praca indywidualna;
- praca w parach;
- praca w grupach;
- praca całego zespołu klasowego.

Środki dydaktyczne:

- komputery z głośnikami, słuchawkami i dostępem do internetu;
- zasoby multimedialne zawarte w e-materiale;
- tablica interaktywna/tablica, pisak/kreda.

Przebieg lekcji

Faza wprowadzająca:

1. Nauczyciel prezentuje uczniom krótki film wyjaśniający wpływ mitologii na dzisiejszą kulturę.
<https://ninateka.pl/vod/rozmowy/dlaczego-mitologia/>
Uczniowie przygotowują mapę myślenia dotyczącą właśnie tego zagadnienia.
2. Nauczyciel wyświetla na tablicy temat lekcji, formułuje cel zajęć oraz kryteria sukcesu.
3. Uczniowie zapoznają się z sekcją „Wprowadzenie” i „Przeczytaj”.

Faza realizacyjna:

1. Zasadnicza część zajęć odbywa się w formie burzy mózgów. Nauczyciel prowadzi dyskusję, zadaje pytania, komentuje odpowiedzi uczniów oraz włącza się do rozmowy. Celem wymiany zdań jest omówienie różnych odwołań do mitu o Orfeuszu i Eurydyce.
2. Po zakończeniu pracy metodą burzy mózgów nauczyciel włącza film – wykład prof. Aleksandra Mikołajczaka na temat mitu o Orfeuszu i Eurydyce i jego znaczeniu w kulturze. Uczniowie po obejrzeniu materiału wykonują w parach polecenie 1, 2 i 3 z tej sekcji.
3. Nauczyciel przechodzi do sekcji „Sprawdź się”. Dzieli uczniów na 3 grupy (lub więcej, w zależności od czasu, który pozostał na pracę z ćwiczeniami). Przydziela uczniom zadania i wyznacza czas na ich realizację. Po zakończeniu pracy weryfikuje poprawność odpowiedzi.

Faza podsumowująca:

1. Wybrany uczeń podsumowuje zajęcia, zwracając uwagę na nabyte umiejętności.
2. Nauczyciel przeprowadza podsumowanie metodą kosza i walizki. Rozdaje uczniom kartki w dwóch kolorach (np. zielony i żółty). Na zielonych kartkach uczniowie zapisują informacje i umiejętności, które uznali podczas lekcji za cenne, przydatne. Na żółtych – zbędne. Nauczyciel odczytuje refleksje uczniów.

Praca domowa:

1. Napisz liczącą co najmniej 200 słów interpretację utworu Zbigniewa Herberta, zatytułowanego *H.E.O.* Odwołaj się do mitu w wersji podanej przez Jana Parandowskiego oraz do płaskorzeźby przedstawiającej Eurydykę, Orfeusza i Hermesa.

Materiały pomocnicze:

- <https://ninateka.pl/vod/dla-dzieci/orfeusz-i-eurydyka-edward-sturlis/lalkowa-animacja>
- <https://ninateka.pl/vod/rozmowy/dlaczego-mitologia/>

Wskazówki metodyczne

- Multimedia może stanowić podsumowanie zajęć.